

Szerkesztési iroda:
Brassai utca 60. sz. alatt,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó-hivatal:

Pollák Mór könyvnyom-
dája, hová a hirdetések és
előfizetési pénzek bérmen-
tesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap,
a háromszéki „Háziipar-egylet”
és a s.-sztyörgyi „önkéntes tüzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten
kint kötszer:
szerdán és szombaton
Előfizetési feltételek:
helyben háhozordva vagy
vidékre postán küldve:
Egész év . . . 6 ft. — kr.
Fél év . . . 3 ft. — kr.
Negyed év . . . 1 ft. 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos petitserűt, vagy
aznak helyett 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlér sora 15 kr.

A miniszterium kinevezése.

A hivatalos lap hozzánk tegnap érkezett száma a következő királyi kéziratokat hozza:

Kedves Tiszá! Vonatközölg folyó hó 8-án kelt elhatározásomra önt magyar miniszterelnökkémmé ujalag kinevezvén a miniszterium alakítása iránti javaslatát elvárom.

Kelt Bécsben, 1877. évi febr. 25.

Ferenc József, s. k.

Tisza Kálmán, s. k.

Magyar miniszterelnökkémmé előterjesztése folytán személyem körüli magyar miniszteremmé b. Wenckheim Bélát, vallás- és közoktatásügyi miniszteremmé Trefort Agoston, honvédelmi miniszteremmé Szende Bélát, igazságügyi miniszteremmé Perczel Bélát, pénzügyminiszteremmé Széll Kálmánt, közmunka- és közlekedésügyi miniszteremmé Péchy Tamást és horvát-szlavon-dalmátországi miniszteremmé Bedekovich Kálmánt újból kinevezem, illetőleg ezen eddig is viselt állásaiban megerősítem, a belügyminiszterium ideiglenes vezetésével Tisza Kálmán miniszterelnökkémmé, a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterium ideiglenes vezetésével pedig Trefort Agoston vallás- és közoktatásügyi miniszteremmet bizván meg.

Az illetékhöz intézett kézirataimat további intézkedés végett ide zárom.

Kelt Bécsben, 1877. febr. 26.

Ferenc József, s. k.

Tisza Kálmán, s. k.

Fővárosi levelek.

V.

Budapest, 1877. febr. 28.

A román Risztics.

„Az okos ember más kárán tanul!”
Ugy látszik ezt a közmondást nem ismerik Romániában.

Vagy legalább nem ismeri Bratiano Románia Riszticse.

Látja jól, hogy az orosz „pártfogás” mellett hova jutott Szerbia. Látja, hogy esztendőkre tönkre van téve, s mégis azon örvény felé vezet az országot, mely egy áldozatot már elnyelt.

Hanem hiába . . . nagyhatalmi ábrándjai vak-szággal verték meg őt.

TARCA.

Adria leánya.

— Novella. —

Irta: Székely Jánosné, Ince Sarolta.

A lenyugvó napnak végsugarai megaranyozták Velence fényes ódon palotáit s a tenger hullámaina rengő gondolákat; St. Mark egyháznak tornyából hangzik az óra hatalmas ütése, mely jelöli az estvéli nyolcat. A vitucák zajtanalok, a természet ünnepies csendjét misem zavarja.

De ah! . . . honnan zeng ama csengő és mégis oly szellemes dal, mely a tiszta tide léget mint Petrarcha lantjának hurja rezgi át? Talán angyalok szálltak le a sötét kék égből, dicsoítani eme titkoszerti szentet.

Igen! hisz ama pompás építmének tengerre nyíló ablakában egy leánya áll, kihez hasonlít csak ihletett művész képzelte teremthetne. A dal ajkáról hangzik az alkony órájában:

„Eljött az est tündéri szárnyakon,
Sokan hozott nyugalmat, álmokat;
A lánykának szerelmet, gyötrelmet,
Az újnak nagy, nehéz fájdalmat.”

— Anyám, anyám! e dal éltetve látszik kövte lenni és oly élnék fájdalomt érzek én!

— Bianka, gyermekem! hová ragadnak el lázas képzelmeid? hisz sorsoddal ama dalnak semmi összefüggése.

Alferini, Olaszhon legrégibb főnemes családai egyikének lakában vagynak. E család utolsó férfitagja a fényt, gazdaságot, családjá hagyományos nagyságát fenntartani képes; midőn fénylakát tekintjük, meglep e varázskör. A terem falai carrarai márvány, a padlázat mozaik műemrek, mahagoni kockázattal; asztal, mely a keleti pompával kiállított pamlag előtt diszlik, filigrán-üzüstből. Itt ül az urnő, előtte díszes himző keret, melyen dolgozni látszik. Nem messze tőle, az ablaklédében áll leánya, habszerű kezeit lantjára nyugasztva.

Ezen vakág egy következménye, hogy honfitársait irántunk ellenséges indulatra hangolja.

Bámulva olvasom a lapokban a minap, hogy egy a kormányhoz közel álló lap, leggyalázatosabban rágalmozdít minket, s mindenfelét összehazudozik a magyarországi románok állapotát illetőleg.

Többek közt azt mondja: Hogyha egy román férfi román nőt vesz nőül, azt a magyarok már rossz szemmel nézik, s a román nőket erővel magyar férfiakhoz kényszerítjük, hogy így is elfogadjon a román. Hát létezhetik-e ennél otrombább vagyis inkább nevetségesebb hazugság a világon.

Hisz Romániának Magyarországgal a legközvetlenebb szövetséget kellene kötni, hogy a panszláv tenger mindkettőt el ne nyelje.

Mind geográfiai, mind nemzetiségi szempontból egymás barátságát kell keresnünk. Ezt határozottan kimondotta egy előkelő görög, hozzácsatolván még Görögországot.

Mire való hát ez ellenséges gerjesztés? Kétségkívül muszka befolyás.

Bratiano az oroszok minden ígérését készpénnyanánt veszi.

„Legrosszabb esetben keleti Belgium lesz belőlünk” gondolja Bratiano ur.

Ily politika mellett megőrjük még azt az időt, amikor Romániában a muszka uraság alatt a fentebb leirt dolgok fognak megtörténni.

Azt azonban meg kell adni, hogy Romániának monarchiának képes magatartása miatt, nehéz helyzete van.

Nem tudja tüled e vagy hozzád.

Hanem, hogy Ghika herceg a legokosabb román, azt meg kell adni.

Hogy miért? tán legközelebb megírom.

N e m o.

A keleti kérdés.

Azon hírt, hogy az orosz hadsereg mult csütörtökön átéli a Pruthot egy szentpétervári hivatalos távirat megcáfolta. A március 1-én lejárandó fegyverszünet nagy lehetőséggel meg lesz hosszabbítva — s így a katasztrópha napokig még eloldázza, mert minden jel arra mutat, hogy az orosz hadtűznet, ha késik is — nem fog elmaradni.

A béke Szerbiával meg van kötve, csak némi formaszertések elintézése van hátra. A szerb képviselőválasztások Risticse győzelmével értek véget.

Hogy a muszka miért nem kezdette meg a há-

— Igen! — mond az anya — neked magasabb életnézetekkel kell bírnod, mint hogy ily csekély jelentésű dal read hatással lehetne.

Nelli Rolando, Alferini neje érdekes nőalak s mindamelllett, hogy a nép gyermeke volt egykor, a patricius nők mintaképe ugy szépsége, mint szényei által. Violaszin bársonyruha fűdi tagjait, szobrászian szép karjain rubinos karcsát, fején rubinos diadem.

Bianka anyjának képmása, ámde sokkal eszményibb, szellemibb. Aranyfényű fürtei körülhullámozzák lilium-alakját, görög arcélét, sötét éjszemet, szóval összhangzó bajos szépségét leirni vagy festeni egy Rafael vagy Corregio hívataása lenne, elég, hogy a női szépségekben százaadok óta bővelkedő Velenének az idő szerint legszebb leánya ő. Fehér atlasz-ruhája fölött ezüst fátyszövegetű tunikája, keleti gyöngyörök fürtei között, egészítik ki öltözetét.

— Lásd leányom! — folytatja az anya, — mind amelllett, hogy én e körbe nem születék, hova atyád szerelme fölemelt, e körnek díszé lenni főcölom lón azóta; mennylev inkább köteleze vagy te, itt születve, ábrándjaid tárgyát innen választani, nem pedig tekinteteddel szüntelen a távolba merengve, a balászbárkákon feledni azt. Előbbi életem előttem még titek leplevel fűdve; e leplet most fölemelem, ép azért, hogy okulj. Halld történetem:

Csöndes; tiszta, holdas éj terül el Chiogia fölött. A tenger hullámzik lágyan, anadilót nesz hallatszák a habok közül, a tenger sima tükreben az ég, másolatával összefolyva, mesés távolban borítja a láthatárt.

Halászeleány ül a parton, szemeit a távolba egy pontra, közelgő sakkára függeszti.

— Szegény jó atyám! — gondolá a lány — már kétszer telt s fogyott a boldi, mióta a tengeren van. Oly soká hagyja itt epedni leányát!

Oh, de hisz atyja jön! Amde nem egyedül; a sajkából utána egy ifju száll ki.

— Isten áldjon keblem gyermeke, kedves Nelli, jer karjaimba! . . . Vagy megálljunk! Itt hozom elődbe Lorenzo d'Alferini signort. Kíváncsi volt meg látni egyszerű kis kunyhónkat, miután a tengeren ha-

borot annak okát egyfelől abban keresik, hogy az oroszok remélik, hogy az angol szabadelvtiek megbuktatják a kormányt, másfelől, hogy nincs szakképzet, genialis vezér kire a hadsereg vezényletét bízhatnák. Miklós nagyhercegre hiányos ismeretei miatt nem akarják bízni; Hessei Sándor herceg és Miljutiu hadügyminiszter pedig vonakodnak elfogadni a fővezérséget — más tábornok pedig, ki az udvar bizalmát bírni, nincs.

Egy téves nézet felvilágosítása végett a tanügy érdekében.

A „Nemere” f. évi 12-ik számában Háromszék-megye közgazdászati bizottságának febr. 6-án tartott gyűléséről tett közlemény utoljára íze hangzik: „Tanfelügyelő nehány közszeg iskolaszékének számadásait terjeszti elő, s azon felszólítára, hogy a sepsi-szentgyörgyi és baróthi gazdasági szakosztályal megtöltött felső népiskola ügyében még a mult évben kelt minisleri felvilágosítást kéro rendletere előterjesztést mért nem teszi meg, feleli: Mindkét iskola igazgatója csak most terjesztette be az iskolák állapotról kért felvilágosító adatokat — ezeket nem volt ideje tanulmányozni, de a jövő ülésen előterjesztést teend.”

„Ideje is, hogy már e kérdés tisztáztassék. Nézetünk szerint gazdasági szakosztály helyett alreális-kola lenne felállítandó.”

Az interpellációval és tanfelügyelői válaszzal semmi dolgom, de annál szükségesebbnek tartom ezen „nézetünkhoz” felvilágosítással szolgálni, mert ha az ily gondatlanul oda dobott nyilatkozatok elhangzani engedjük, ugy a vidék mint a lap tekintélyét tesszük kockára a világ ítélőszéke előtt, mivel e lapot széles körben olvassák hazánkban.

„Nézetünk” a gazdasági szakosztályok helyett egy-egy alreális-kolát ohajt. Ha e nézet érvényre vergődne, az ohajts sikerülne, kivihető lenne, akkor S.-Szentgyörgyön is, Baróthon is lenne egy-egy alreáltanoda a felső népiskolák mellett, mely intézetek hivatalos tantervét összehasonlítva, kiűtnik, hogy egy szükségtelen valami kívántaik. Kíván a nézet egy osztály helyett egész iskolát, mely ugy berendezés, mint az eléadandó tantárgyak terjedelmét tekintve, hajszálnyit sem különbözik a már létező felső népiskoláktól.

A „nézetünk” talán az egész népiskolák helyett ohajttana egy-egy alreáltanodát felállítatni?

Nem bocsátkozom annak bizonyítgatásába, hogy

lászat közben velem megismerkedett. Fogadd őt szívesen, ily szerencse ritkán jut osztályrészül a szegény halásznak, megvendégelni ily nagy urakat,

— Önek leánya is van, Paolo? S minő szép!

— Van uram! ő egyetlen kúncsem a világon és szemembe fénye, öreg napjaim hű istápjá, gondviselője.

— Boldog atya. S még boldagabb halandó, ki őt egykor birandja! — mondá magában, de érthetőleg a nobili.

A lány mélyen elpirulva meghajtá magát s a kis lak belsejébe távozott.

Nemsokára szerény estelihez ültek.

Másnap az ifju bucsut vett az atya és leánytól. Az utóbbinak fehér rózsát nyujtva át, így szólt:

— Fogadd el tőlem e virágot. Nemsokára vissza jövök, s ha előmutatod, hervadva bár, ez azt jelenti, hogy érzelmeink kölcsönösen viszonzozzák.

E népszokást az eljegyzésre nézve ő gyakorlatba hozta. A lány átvette a rózsát, mert már szerető ő; szerető anélkül, hogy tudná mióta; hisz először találkoztak, de első tekintetük, melyet egymással váltottak, már szerelem volt.

A nyár e napjaiban, midőn a végzetes találkozás és eljegyzés történt, Chiogia fényes ünnepek szinhele lón: Dandalló doge Adriával eljegyzése Velence tündéria nevében a városból kis szigetünkre is elhatott. A főnemes családok gyermekei a nép gyermekeivel találkozá, egymást üdvözölték. A doge kiintézetek kegyét osztogatta. Azok között a sor Lorenzo d'Alferini nobilire került.

— Hát én lovag, mint ohajt jutalmul azon hőstetteért, melyet a saracokokkal való ütközetünknel tanúsított, midőn Velence dogejának életét menté meg?

— Doge király! én e plebeus leányka nevét kérem bejegyeztetni Velence aranykönyvébe az anyém mellé, hogy Nelli Rolando mint Lorenzo d'Alferini neje hagyhassa el Chiogiat.

— Jól van fiam! Ha ő feddhetlen érényű, ám legyen; de jegyezd meg, hogy az aranykönyv lapjai mocsoktanok.